

דברי ראש-הממשלה בטקס האזכרה לצוללני "דקר" - 12.3.68

רעיות, אמהות, אבות ובני המשפחות השכולות; משפחת
יורדי הים בישראל!

תמו שבעה ימי האבל, אך לא פג היגיון. אנו באים
היום להעלות את זכרם של 69 יורדי ים יקרים, אמיצים
וגופזים, אנשי צוותה של הצוללת "דקר" - ובלבנו אין
ניחומים.

לא רק אתם אלא גם אנו, כל העם, לא רצינו להיפרד
מהקוה. אך לא היה מנוס והממשלה - בלב כואב - הכריזה
לפני שבוע על אבדן הצוללת, ואנשי צוותה. אנו ניצבים
מול פני האסון הנורא הזה, כשלבנו סמוך ובטוח, כי
אנשי הצוללת עשו כל שהיה בכוחם לעשות. גם אנו מצדנו
עשינו כל שהיה אפשרי, כדי להפוך זיק של הקוה לנס.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
54 EAST LAKE STREET, CHICAGO, ILL. 60607

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
54 EAST LAKE STREET, CHICAGO, ILL. 60607
THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
54 EAST LAKE STREET, CHICAGO, ILL. 60607

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
54 EAST LAKE STREET, CHICAGO, ILL. 60607
THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
54 EAST LAKE STREET, CHICAGO, ILL. 60607
THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
54 EAST LAKE STREET, CHICAGO, ILL. 60607

אכן היכה אותנו היט מכה קשה ואכזרית. טרם שכן
הכאב על טיבוע המשחתה "אילת" והנה ניהת עלינו אבדנה
של "דקר". רב הצער על שאין לאל ידנו להביא את הבנים
לקבר ישראל. זכרון גבורתם יאיר נחיבם של יורדי היט,
ממשיכי אליהותם.

עמנו למוד הטבל נשא בגלוחו את כוס הדמעות, ויחד
עם המשורר שאל "מתי כוס זו, כוס המלאות, מתי תמלא
עד שפתה בדמעות?" - מתי תכוא הגאולה? זכינו וצבא
ההגנה לישראל, על חיילוחיו, הגיש לאומה בארצה כוס
ישועות - אבל גם כוס ישועות זו מהולה בדם ודמע, בצער
ויגון.

ידידי!

לא תמו מערכותיה של ישראל. עודנו עומדים על משמר
קיומנו ביבשה, באויר וביט.

כיבוש היט, היה מאז ומתמיד ארוג ושזור בספעל
ההנחלותנו בארץ. תולדות מאבקנו זה רצופות גילויים
נפלאים של הקרבה וגבורה ואף קרבנות נפש. היום,
בזכרנו את חללי "דקר" - נזכור את קרבנות של כ"ג יורדי
הסירה, שהפליגו לבלי שוב, נזכור את גבורי צי התעמלה
והחלייה ואה עוז רוחם של מלחי חיל-הים במלחמות ישראל.

צוללני "דקר" ניספו במילוי חמקיום, הם היו מסיסב
לוחמינו. הם הנועזים, התנדבו להשליך נפשם מנגד. הם
גילמו צירוף מופלא של אומץ, מעוז, חושיה ורעות
הדרושים לליכודו של צוות צוללנים, שכל חבריו ערבים
זה לזה. עליהם נאסרו: "איך נפלו גבורים ויאבדו כלי
מלחמה".

אבדנה של "דקר" מטיל עלינו משנה-חובה, לחסל ולהגביר את זרועה הימית של ישראל. טובי הנוער הנוהים אחר המורשת הימית, יוסיפו לרדת בנחיבי הים ולהיחלץ להגנת חומי הסולדה.

אתם - אמהות ואבות, נשים ובנים - נחמם לעם את היקר מכל. אין ניהומים לכם ולנו. כולנו אבלים ומרכינים ראש מול הים ובפינו הפילה אחת: " ובולע המוות לנצח, ושכן ישראל צל אדמתו לבטח, ושט על ימיו, באין נחריד".